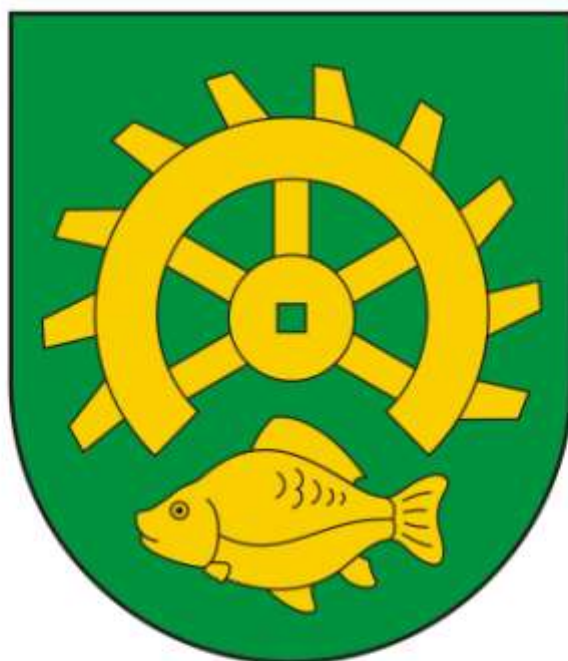
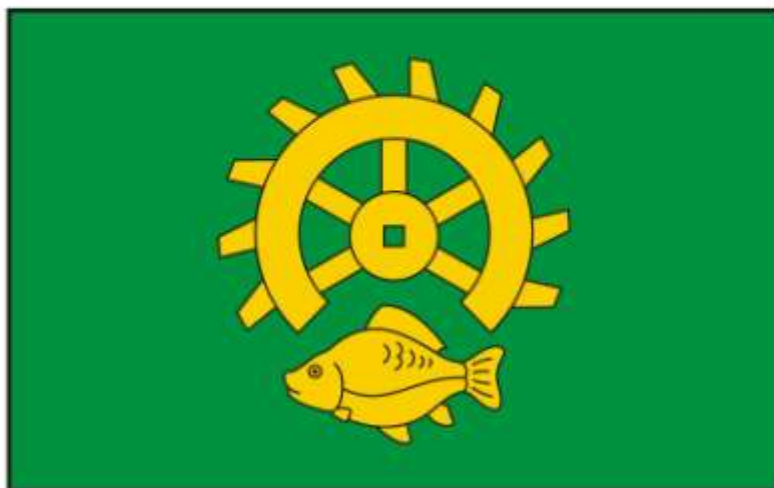

Załącznik Nr 1
do Uchwały Nr IV/33/2011
Rady Gminy w Rudzie Malenieckiej
z dnia 29 kwietnia 2011r.

Załącznik Nr 2
do Uchwały Nr IV/33/2011
Rady Gminy w Rudzie Malenieckiej
z dnia 29 kwietnia 2011r.

1.

2.

Załącznik Nr 4
do Uchwały Nr IV/33/2011
Rady Gminy w Rudzie Malenieckiej
z dnia 29 kwietnia 2011r.

Załącznik Nr 5
do Uchwały Nr IV/33/2011
Rady Gminy w Rudzie Malenieckiej
z dnia 29 kwietnia 2011r.

Uzasadnienie historyczno-heraldyczne

PROJEKTY HERBU, FLAGI, PIECZĘCI I SZTANDARU

GMINY RUDA MALENIECKA

opracował

KRZYSZTOF DORCZ

Marzec / kwiecień 2011 r.

NAZWA, POŁOŻENIE I CHARAKTERYSTYKA GMINY RUDA MALENIECKA

Nazwa ośrodka gminnego jest dwuczęściowa i pochodzi od nazw topograficznych *Ruda* oraz *Maleniec*. Nazwa *Ruda* oznaczała zapewne teren podmokły z rudą żelaza, bądź miejsce związane z kopalnictwem lub kuźnictwem. Nazwa *Maleniec* odnosiła się najczęściej do mokradeł leśnych obfitujących w maliny.

Gmina Ruda Maleniecka leży w województwie świętokrzyskim i w powiecie koneckim. Od północy graniczy z gminą Żarnów (województwo łódzkie, powiat opoczyński), od wschodu z gminą Końskie, od zachodu z gminą Fałków, od południa z gminami Radoszyce i Słupia Konecka.

Herb powiatu koneckiego ustanowiony w 1999 r.

Powierzchnia Gminy wynosi 110 km², z czego niemal 55% zajmują lasy. Przez terytorium Gminy przepływa rzeka Czarna, zwana również Czarną Konecką, lub Czarną Maleniecką. Ze względu na warunki naturalne Gmina ma charakter leśno-rolniczy. Teren Gminy wchodzi w skład Konecko – łopuszańskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu.

Gmina, według stanu na dzień 31 marca 2010 r., liczy 3345 mieszkańców. Obszar podzielony jest na 18 sołectw: Cis, Cieklińsko, Dęba, Dęba-Kolonia, Hucisko, Koliszowy, Kołoniec, Lipa, Machory (w latach 1867–1954 siedziba odrębnej gminy w powiecie opoczyńskim), Maleniec, Młotkowice, Ruda Maleniecka, Strzęboszów, Szkucin, Tama, Wyszyna Fałkowska, Wyszyna Machorowska i Wyszyna Rudzka.

W przeszłości wsie te leżały w obrębie Staropolskiego Okręgu Przemysłowego. Najważniejszym zabytkiem techniki jest istniejący od 1787 r. zakład metalowy z napędem wodnym w Malańcu. Od 2000 r. odbywają się w nim festyny „Kuźnice Koneckie”, popularyzujące dziedzictwo dawnego przemysłu. Bogatą przeszłość związaną z metalurgią żelaza mają również inne wsie. W Kołońcu

i w Machorach kuźnice wodne i późniejsze zakłady metalurgiczne działały przynajmniej od początku XVI w. do lat międzywojennych ubiegłego stulecia. Ponadto w Machorach pod koniec XIX w. rozwinął się, i to na dużą skalę, przemysł ceramiczny.

Obecnie na terenie Gminy z odnawialnych źródeł energii korzystają 3 elektrownie wodne. Coraz większe znaczenie zyskuje gospodarka rybacka, oparta na doświadczeniach powstałej w 1912 r. w Rudzie Malenieckiej i pierwszej w Polsce Stacji Doświadczalnej Rybackiej. Od 2002 r. również w Rudzie Malenieckiej i w Malańcu odbywają się Święta Hodowców Ryb i Wędkarzy „Konecka Ryba”. W 2009 r. karp królewski z Rudy Malenieckiej został wpisany na listę produktów tradycyjnych Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

PRZESZŁOŚĆ ADMINISTRACYJNA RUDY MALENIECKIEJ

W okresie staropolskim wieś ta zapewne leżała na terenie województwa sandomierskiego i powiatu opoczyńskiego. Po III rozbiorze Polski w 1795 r. znalazła się w austriackiej Galicji zachodniej, na terenie cyrkułu koneckiego. W 1809 r., w Księstwie Warszawskim, weszła w skład departamentu radomskiego i powiatu koneckiego. W 1816 r., w Królestwie Polskim, wraz z ob-wodem opoczyńskim z siedzibą w Końskich, została umiejscowiona w województwie sando-mierskim. W dokumentach z pierwszej połowy lat trzydziestych XIX w. zaczęła pojawiać się pod nazwą Ruda Maleniecka. Po 1837 r. leżała w guberni sandomierskiej z siedzibą w Radomiu, a po zmianie nazwy w 1841 r., w guberni radomskiej.

W następstwie podziału Królestwa Polskiego z 31 grudnia 1867 r., Ruda Maleniecka stała się siedzibą gminy w guberni radomskiej i w nowo utworzonym powiecie koneckim. Na terenie tego powiatu gmina utrzymała się ponad sto lat, do czasu jego likwidacji.

Okolo 1880 r. gmina liczyła 5 961 mieszkańców i w jej skład wchodziły wsie: Budy, Cieklińsko, Cis, Dęba, Fałków, Franciszków, Greszczyn, Hucisko, Koliszowy, Kołoniec, Kopalnia, Lipa, Młotkowice, Podzamecze, Ruda Maleniecka, Sęp, Starzechowice, Studzieniec, Szkucin, Szucka Wola, Wyszyna Fałkowska, Wyszyna Machorowska, Wyszyna Rudzka i Zbójno.

Podczas I wojny światowej gmina znajdowała się pod okupacją austriacką, w general-gubernatorstwie z siedzibą początkowo w Kielcach, a następnie w Lublinie.

Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości gmina weszła w skład utworzonego w 1919 r. województwa kieleckiego. Według spisu ludności z 1921 r. gminę zamieszkiwało 7 499 osób (61 Żydów) w następujących wsiach: Budy, Cieklińsko, Cis, Dęba, Dęba-Koliszowy (kolonia), Fałków, Gliny (leśniczówka), Hucisko,

Julianów, Koliszowy, Kołoniec, Lipa, Młotkowice, Ruda Maleniecka, Sęp, Stary Greszczyn, Starzechowice, Studzieniec, Szkucin, Trawno (osada młyńska), Wola Szkucka, Wyszyńska, Wyszyńska Machorowska, Wyszyńska Rudzka, Zbójno, Zygmuntów. Ponadto funkcjonowały folwarki w Falkowie, Rudzie Malenieckiej i Starzechowicach. Wieś Ruda Maleniecka liczyła 380 mieszkańców i 67 domów, folwark 288 i 13.

W granicach województwa kieleckiego gmina Ruda Maleniecka pozostała do 1 kwietnia 1939 r., kiedy to wraz z powiatem koneckim została przeniesiona do województwa łódzkiego.

Podczas II wojny światowej gmina leżała w Generalnym Gubernatorstwie, na terenie dystryktu radomskiego.

W pierwszych latach PRL Ruda Maleniecka była siedzibą Gminnej Rady Narodowej i w 1950 r. powróciła w granice województwa kieleckiego. W 1954 r., w wyniku reformy podziału administracyjnego wsi, gmina Ruda Maleniecka została zniesiona i do 1972 r. była siedzibą Gromadzkiej Rady Narodowej. W 1972 r., po zlikwidowaniu gromad, odzyskała dawny status ośrodka gminnego. W 1975 r., po wprowadzeniu dwustopniowego podziału kraju na województwa i gminy, utrzymała się w zreorganizowanym województwie kieleckim. W 1976 r. gminę zniesiono, a poszczególne sołectwa włączono do gminy Radoszyce. W 1985 r. Rada Państwa utworzyła gminę ponownie, z tymi samymi sołectwami: Cis, Cieklińsko, Dęba, Dęba-Kolonia, Hucisko, Koliszowy, Kołoniec, Lipa, Machory, Maleniec, Młotkowice, Ruda Maleniecka, Szkucin, Strzęboszów, Tama, Wyszyńska, Wyszyńska Machorowska i Wyszyńska Rudzka.

W III Rzeczypospolitej, po wprowadzeniu trójstopniowego podziału państwa, gmina Ruda Maleniecka z dniem 1 stycznia 1999 r. znalazła się w nowo utworzonym województwie świętokrzyskim i w powiecie koneckim.

RUDA MALENIECKA JAKO OŚRODEK DÓBR SZLACHECKICH

Początki Rudy Malenieckiej nie są znane i w okresie staropolskim być może funkcjonowała jako przysiółek wsi Wyszyńska. W 1540 r. w Wyszyńsku istniała kuźnica żelazna, w 1717 r. znana była wieś Ruda Wyszyńska, leżąca w parafii Falków, w 1782 r. odnotowano wieś Rudę z dymarką, należącą do Wolskiego.

Według ogólnego przekonania rozwój wsi Ruda Maleniecka nastąpił po włączeniu jej przez Jacka Jezierskiego herbu Nowina (1722–1805), kasztelana łukowskiego, do utworzonego w czwartej ćwierci XVIII w. słynnego kompleksu dóbr przemysłowych. Tymczasem nazwa wsi Ruda nie figuruje wśród dóbr nabytych przez kasztelana. Według herbarza Adama Bonieckiego, kasztelana

w 1782 r. nabył od Prażmowskiego wieś Dembę, połowę wsi Koliszowy, Maleńca i Grembienic, w 1785 r. zakupił od Brunona Wincentego Makarego Kluszewskiego (syna Wojciecha) wsie Miedzierzę, Kawęczyn, Maleniec, Wólkę Smolaną i Świnków, a w 1791 r. powiększył majątek o części wsi Lipa, Szkucin i Greszczyn, zakupione od Strzęboszów.

Herb Nowina nadany Jackowi Jezierskiemu z tytułem hrabiowskim przez cesarza Franciszka II w 1801 r. (*Herbarz rodzin szlacheckich Królestwa Polskiego najwyżej zatwierdzony*, Warszawa 1853).

Przekaz A. Bonieckiego niejako potwierdzają dokumenty hipoteczne, zgodnie z którymi 23 grudnia 1800 r. kasztelan sprzedał swoje dobra księciu Jerzemu Karolowi, landgraffowi de Hessen Darmstadt za kwotę 1 626 000 złotych polskich. Dobra te, zwane cieklińskimi, bądź Państwem Cieklińskim, składały się z trzech kluczy, z ośrodkami we wsiach Maleniec, Miedzierza i Lipa. Klucz maleniecki tworzyły wsie: Maleniec (parafia Bedlno), Grembienice, Koliszowy, Demba; klucz miedziarski: Miedzierza (parafia Radoszyce), Świnków, Wola Smolana, Kawęczyn, Poprze-czaki, Matyniów, Niemiec; klucz lipski: Lipa (parafia Lipa), Młotkowice, Cieklińsko, Szkucin, Greszczyn, Hucisko, Cis.

Z 1815 r. pochodzi informacja, że w dobrach cieklińskich funkcjonowały następujące „fabryki żelazne”: 2 wielkie piece, 6 fryszerek, topornia i fryzownia, a ponadto 4 folwarki. Zabudowania dworskie „wygodne” stały w Cieklińsku.

W tychże aktach hipotecznych figuruje wieś Ruda nazywana również Rudą Wyszyńską, którą Franciszek Saryusz Wolski sprzedał 4 lipca 1803 r. księciu Jerzemu Karolowi (za pośrednictwem jego plenipotenty Jana Ferdynanda de Moritz) wraz „z przyległościami, dochodami, pożytkami, wygodami, polami, łąkami, ogrodami,

lasami, słodami, budynkami dworskimi i wiejskimi, poddanymi wszystkimi, na gruncie będącymi i zbiegłymi”, za kwotę 185 400 złotych polskich.

W ten sposób majątek Ruda Wyszyńska (parafia Lipa) wszedł w skład klucza malenieckiego.

Herb Hesji–Darmstadt z 1736 r. (*internet, wikipedia*), tożsamy z herbem księcia Jerzego Karola na pieczęci z 1824 r. (Archiwum Państwowe w Kielcach, zespół 813, sygn. 21/813/0/22, k. 915).

Według opisu Rudy Wyszyńskiej z 1825 r., należały do niej przyległości Wyszynka (na Wyszynie) oraz Wesoła i Lisie Jamy. W Rudzie stał niewielki dwór parterowy (5 pokoiów, garderoba, 2 spiżarnie, kuchnia, piwnica). Za dworem znajdowały się pozostałe budynki: nowo wybudowana oficyna (6 pokoiów, spiżarnia i 2 piwnice), browar, gorzelnia, obórka, 4 chlewiki, obora, 2 spichrze — stary i nowy, 2 stodoły, stajnia i wozownia. Do obiektów dworskich zaliczały się ponadto austeria przy gościńcu koneckim (z 2 stancjami dla gości i z mieszkaniem szynkarza), suszarnia słodu nad sadzawką, zabudowania młyńskie przy stawie, czyli dom młynarza, młyn zbożowy z 3 złożeniami kamieni i 3 kołami wodnymi, folusz z 1 kołem i tartak z 1 kołem. Przy tym stawie były jeszcze nowo wystawione fryszerka z 2 piecami i 2 młotami oraz 4 kołami, a za nią węgielnica.

Zabudowania włościańskie w Rudzie Wyszyńskiej stanowiło ok. 20 chałup, w Wyszynce ok. 7, krytych słomą. Na Wyszynie stały także zabudowania dworskie z nowym dworem i jak pozostałe budynki dworskie kryte były gontem. Cała zabudowa wsi, dworska i włościańska, była drewniana, domy miały kominy murowane i podłogi.

W 1825 r. dwór w Rudzie Wyszyńskiej zamieszkiwał Jan Nepomucen Szoeffler, od 1808 r. pełnomocnik księcia Jerzego Karola i w jego imieniu wójt gmin Ruda Wyszyńska, Lipa, Maleniec i Miedzierz. Funkcję zastępcy wójta gminy Ruda pełnił Stanisław Luboński, natomiast funkcję sołtysa Wojciech Jaskulski. W tymże roku J. N. Szoeffler utracił pełnomocnictwo na rzecz Józefa Zakrzewskiego, po czym opuścił Rudę i w 1828 r. zmarł w Radomiu.

W 1825 r. niemal całe dobra dzierżawił Stanisław Bogusławski. Poza nim działało jeszcze kilku poddziejawców, np. Teodor Mazaraki z Rudy poddziejawiał wioskę Wyszynkę i miejscową fryszerkę (niewątpliwie spokrewniony z Michałem, byłym dzierżawcą Dóbr Cieklińskich).

Wyjątkową pozycję uzyskał Żyd Samuel Przednówek, kupiec z Końskich Wielkich. Otóż na terenie Dóbr Cieklińskich wszedł w posiadanie młynka i browarku pod Maleńcem „Łysa Góra czyli Lisie Jamy zwanego”, browarku Wesoła, prawem zastawu przejął fabrykę kos i pił w Świnkowie oraz „piec stalowy” w Maleńcu, poza tym miał prawo wyrębu w okolicznych lasach i zapisane na dobrach znaczne kwoty pieniężne. W 1826 r., w wieku 58 lat, udał się bryczką do księcia Jerzego Karola mieszkającego w Neu Strelitz w Meklemburgii, zaopatrzonej w glejt, że jedzie „w interesie odebrania długu”, i tam zmarł.

Dużo większe znaczenie uzyskała pochodząca z Opoczna Temerla, z pierwszego małżeństwa Jacobsohn, wdowa po Berku Szmulu Sonnenbergu (zm. 1822), dostawcy soli do Królestwa Polskiego. Dysponując ogromnym kapitałem najpierw wykupiła zobowiązania księcia wobec Jana Jezierskiego, wnuka kasztelana Jacka. Następnie, w 1826 r. udzieliła księciu dużej pożyczki, którą miał spłacać m.in. żelazem wyprodukowanym w miejscowych zakładach — „corocznie wydawane będą dwa tysiące ośmset cetnarów żelaza kutego w sztabach zwanych szynowe, sztabikowe, półobrzęzone, obrzęzone i kratowe”. Na koniec wykupiła majątek S. Przednówka i praktycznie, wobec niewypłacalności księcia, miała prawo zająć całe dobra.

Sytuacja uległa zmianie w 1830 r., po śmierci księcia (28 stycznia), będącego generałem majo-rem i kawalerem orderu św. Jana, a także Temerli (23 lipca, w wieku 72 lat). Jej spadkobiercami w Dobrach Cieklińskich zostało sześcioro dzieci, a mianowicie 5 braci Bereksohn Sonnenberg z Warszawy: Gabriel bankier, Jakub, Leopold, Michał i Hersz Jacobsohn (z pierwszego małżeństwa) oraz ich siostra Perla Mirla, żona bankiera Hersza Wolfa Lewiego. (Potomkiem Gabriela był noblista Henri Bergson).

Jednocześnie całym majątkiem zainteresował się Bank Polski. W 1833 r. zawarł umowę z Tadeuszem Bocheńskim ze wsi Michałowice w obwodzie miechowskim, że wykupi on „tymczasowo na swoje imię dobra fabryczne Lipę, Maleniec, Miedzierzę i Rudę, a to za fundusze, które Bank na kupno dostarczyć przyrzekł”. W ciągu 5 lat Bank Polski miał zdecydować, czy dobra te zatrzyma, czy zostawi je T. Bocheńskiemu, poprzestając na zwrocie pożyczonego kapitału wraz z odsetkami. W innym dokumencie, jako miejsce zamieszkania T. Bocheńskiego podano Szaniec, należący do rodziny Lubowidzkich.

W tym czasie prezesem Banku był Józef Lubowidzki, szwagier T. Bocheńskiego. W 1834 r. zamieszkał on w dobrach określonych jako Ruda Maleniecka. Nazwa ta dopiero z czasem stała się oficjalną nazwą wsi. Wykup majątku i regulacja hipoteki, łącznie ze sprawą sądową z żydowskim Domem Handlowym z Frankfurtu nad Menem, trwały przeszło dwa lata. W 1836 r. Bank Polski podjął decyzję o pozostawieniu nowemu właścicielowi całych dóbr, wycenionych na 800 tys. złotych.

Tadeusz Szymon Bocheński herbu Rawicz odm. (1791–1849) był synem Franciszka, skarbnika sanockiego i Katarzyny z Watta-Kosickich. Brał udział w wojnach napoleońskich i w 1812 r. został mianowany porucznikiem artylerii. W 1817 r. poślubił Mariannę Katarzynę Lubowidzką, córkę Jana, byłego rządcy starostwa ostoleckiego i Marianny z Dzierżańskich, z którą pozostawił potomstwo: synów Józefa (1820–1906) i Franciszka Izydora (1823–1897) oraz córki Florę Marię (1824–1887), ożenioną z Józefem bar. Reiskim i Teklę (1830–?). W 1839 r. zmarła jego żona Marianna i została pochowana w Szańcu.

Po śmierci żony T. Bocheński ożenił się z Karoliną z Krauzów 1v. Lubowidzką i pozostawił z nią czworo kolejnych dzieci: Tadeusza, Magdalенę, Romana i Feliksa.

W dobrach malenieckich wybudował dwa nowe wielkie piece w Cieklińsku i w Kawęczynie-Miedzierzy, w Rudzie wystawił pudlingarnię i przebudował dwór oraz unowocześnił pozostałe fabryki i kopalnie. W 1838 r. uzyskał potwierdzenie tytułu szlacheckiego w Królestwie Polskim, z herbem Rawicz, na podstawie decyzji Heroldii Cesarstwa z 1832 r., uznającej go szlachcicem państwa rosyjskiego. Najprawdopodobniej posługiwał się odmianą herbu Rawicz widoczną na miejscowej kaplicy p.w. św. Tadeusza, którą wznosił w 1848 r., gdzie herb ten jednak odwrócono stronami.

1. Herb Rawicz w odmianie, jako detal architektoniczny na kaplicy w Rudzie Malenieckiej.
2. Herb Bocheński I, odmiana herbu Rawicz (J. Ostrowski, *Księga herbowa rodów polskich*, s. 43).

T. Bocheński zmarł w Rudzie Malenieckiej i spoczął na cmentarzu w Lipie. Majątek, który pozostawił, w 1856 r. został podzielony między jego dzieci.

Józef Bocheński, jako absolwent Akademii Górniczej we Freibergu gospodarował w dobrach malenieckich i zmarł w stanie bezzernym. Franciszek Izidor Bocheński za udział w powstaniu styczniowym odbył czteroletnią zsyłkę w Kiereńsku. Po powrocie w 1868 r. zamienił swoją część ojcowizny na dobra Czuszów i Nadzów w powiecie miechowskim. Poślubiwszy Antoninę Jełowicką (1849–1882), pozostawił z nią trzech synów: Adolfa, Wacława, Leona oraz dwie córki: Józefę i Paulinę. Do historii nauki i literatury polskiej przeszli synowie Adolfa i Marii Dunin-Borkowskiej: Józef Maria (1902 – 1995), Aleksander (1904 – 2001) i Adolf (1909 – 1944).

Tekla Bocheńska w 1850 r. wyszła za mąż za Feliksa Wielogłowskiego herbu Starykoń (1812–1882), dziedzica Nadzowa i Bolowa. Był on synem Wincentego, sędziego pokoju powiatu miechowskiego, a następnie prezesa Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego guberni kieleckiej, oraz Julii Wawrzeckiej. W ramach rozliczeń rodzinnych objął wraz z bratem Ignacym (zm. 1869) dobra malenieckie. Piastował urząd sędziego pokoju powiatu koneckiego. Z małżeństwa z Teklą pozostawił synów Józefa (ur. 1851) i Wincentego (ur. 1855) oraz córkę Marię (1859–1939).

1. Herb Strykoń rodziny Wielogłowskich (*K. Niesiecki, Herbarz ..., t. VIII, s. 303*).
2. Herb Jastrzębiec (Boleszczyc) rodzin Jankowskich i Froelichów (*K. Niesiecki, Herbarz ..., t. IV, s. 462*).

Według *Encyklopedyi Powszechnej* z 1864 r. w dobrach malenieckich pod zarządem J. Bocheńskiego i F. Wielogłowskiego funkcjonowały następujące zakłady przemysłowe: w Rudzie Malenieckiej — fryszerka i pudlingarnia, w Maleńcu — 4 fryszerki, fryzownia, topornia, walcownia blachy, gwoździarnia, w Cieklińsku — wielki piec i pudlingarnia, w Kawęczynie-Miedzierzy wielki piec oraz kopalnie rudy pod Miedzierzą i Grębienicami. Do napędu urządzeń służyły przede wszystkim koła wodne oraz w mniejszym stopniu maszyny parowe.

Około 1870 r. współdziedzice wystawili w Rudzie Malenieckiej odlewnię żelaza i zakład budowy maszyn, a pod koniec tej dekady zmodernizowali zakład w Maleńcu; w 1875 r. odrestaurowali kościół w Lipie.

Od 1879 r. mężem Marii Wielogłowskiej był Seweryn hr. Jezierski herbu Prus II i Nowina (1848–1912), praprawnuk kasztelana Jacka i dziedzic dóbr Jakimowice. Z małżeństwa tego pozostali córka Irena i syn Zygmunt Maria. W pierwszych latach XX w. S. Jezierski działał jako pełno-mocnik warszawskiego zarządu Towarzystwa Akcyjnego „Ruda Maleniecka” obejmującego zakłady górnicze, odlewnię i walcownię żelaza, warsztaty mechaniczne oraz cegielnię.

W 1904 r. dobra malenieckie, zajmujące wraz z Lipą i Miedzierzą 8 400 ha, nabył za niemal 2 mln rubli Felicjan Jankowski herbu Jastrzębiec (1839–1916). Był synem Adama, urzędnika miejskiego w Pleszewie i Marty z Kleinerów, pastorówny. W 1872 r. żoną Felicjana została Szwajcarka, Karolina Joly de Fleury, z którą miał trzech synów: Edwarda (1873–1955), Władysława (1878–1934) i Alfreda (1882–1947; absolwenta Wydziału Leśno-Ekonomicznego w Monachium) oraz córkę Helenę (1882–1945).

W 1912 r. dzięki ofiarności F. Jankowskiego rozpoczęła w Rudzie Malenieckiej działalność pierwsza w Polsce Stacja Doświadczalna Rybacka. Jej założycielem był wydział rybacki Centralnego Towarzystwa Rolniczego, z wybitnym ichtiologiem Franciszkiem Staffem. Na cele tej placówki F. Jankowski przeznaczył kilka hektarów łąk i stawów, wraz z nowo wybudowanym i wyposażonym piętrowym budynkiem. Po I wojnie światowej stacja działała przy Wyższej Szkole Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie.

W 1925 r. spadkobiercy F. Jankowskiego dokonali podziału ojcowizny. Ruda Maleniecka i Lipa przeszły na własność Heleny, której mężem był Władysław Froelich herbu Boleszczyc. Według *Księgi adresowej przemysłu ...* z 1930 r. należały do niej cegielnia, fabryka wyrobów szamotowych, młyn i tartak. Bracia jej posiadali majątek ziemski w Miedzierzy i kopalnię gliny ogniotrwałej w Grębienicach. Z kolei zakłady metalowe w Maleńcu dzierżawił Żyd, Binem Kozłowski. W 1937 r. rozwiedziona Helena Froelich podzieliła swoją część majątku na dwóch synów: Stanisława (1904–1943; absolwenta Wydziału Prawa Uniwersytetu Warszawskiego) i Andrzeja (1918–1941). Pierwszy z nich otrzymał Rudę Maleniecką (1450 ha), drugi zaś Lipę.

Stanisław Froelich w 1932 r. poślubił Marię Annę Lisicką i miał z nią córkę Krystynę (ur. 1934). Podczas okupacji za działalność w Stronnictwie Narodowym został przez Niemców rozstrzelany w Warszawie. Jego matkę, żonę i córkę, które wojnę przeżyły w Rudzie Malenieckiej, usunięto z majątku w 1945 r. w ramach reformy rolnej.

TRADYCJE HERALDYCZNE GMINY RUDA MALENIECKA

Tradycje heraldyczne Gminy, jako jednostki samorządowej, są bardzo skromne i ograniczają się do używania na pieczęci urzędowej w latach 1916–1943(4) symboliki byłej guberni radomskiej. Herb tej guberni, zatwierdzony przez cara w 1869 r., wyobrażał w polu czerwonym snop pszenicy złoty między dwoma młotami srebrnymi. W latach międzywojennych, a nawet podczas okupacji hitlerowskiej, był stosowany z niewiedzy jako

herb Końskich oraz występował na innych pieczęciach gminnych z terenu powiatu koneckiego. W pozostałych okresach na pieczęciach urzędowych funkcjonowała symbolika państwa.

Pieczęć wójta gminy Ruda Maleniecka na dokumencie z 1927 r.
(Wydział Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Końskich, księga hipoteczna nr 935).

ZAŁOŻENIA DO PROJEKTÓW HERBU, FLAGI, PIECZĘCI I SZTANDARU GMINY RUDA MALENIECKA

Komisja Heraldyczna działająca przy Radzie Gminy w Rudzie Malenieckiej zajęła stanowisko, że w projektowanym herbie powinny znaleźć się elementy obrazujące tradycję i współczesność. Uznano, że najbardziej trafne będą wyobrażenia kłosa zboża, koła wodnego pełnego lub uszczerbionego oraz ryby — karpia. Ostatecznie zrezygnowano z pierwszego elementu, kłosa, powszechnego w wielu herbach gmin wiejskich.

Trafność tego wyboru potwierdziła kwerenda biblioteczna i archiwalna, przeprowadzona przed podjęciem prac projektowych.

Koło wodne w herbie Gminy miałyby symbolizować przeszłość gospodarczą, zdominowaną przez metalurgię żelaza i rolnictwo. Używane było tu od wieków, zarówno w licznych „fabrykach żelaznych”, jak i w młynach zbożowych, ale także w tartakach i foluszach, czyli w młynach sukienicznych. Na przykład w 1825 r. w jednej tylko wsi, Rudzie Wyszynskiej, działało 9 kół wodnych. Obecnie dwa czynne drewniane koła wodne, o średnicach 5,5 m i 4,7 m, znajdują się w zabytkowym zakładzie w Maleńcu.

Umieszczenie w herbie gminnym koła wodnego byłoby również nawiązaniem do herbu powiatu koneckiego. Tak, jak w herbie powiatu widać części herbów współczesnego województwa świętokrzyskiego i dawnego województwa sandomierskiego, tak w herbie gminnym znalazłaby się część herbu powiatowego. Na tej zasadzie powstał herb sąsiedniej gminy Fałków, wyobrażający koło wodne nad murem miejskim.

Ryba, karp, byłaby symbolem ożywionych tradycji gospodarki rybackiej na terenie całej Gminy. W Rudzie Malenieckiej można ją udokumentować od początku minionego stulecia. Ryba w herbie gminnym świadczyłaby ponadto o wkładzie miejscowej Stacji Doświadczalnej w wyhodowanie na ziemiach polskich karpia królewskiego.

Oba godła, o uproszczonej stylizacji, należy umieścić w tarczy tzw. hiszpańskiej, zakończonej półokręgiem, preferowanej przez polską heraldykę samorządową. Pole tarczy nie powinno być dzielone, co jest zgodne ze specyfiką heraldyki polskiej od okresu średniowiecza — herby z polami dzielnymi wskazują na obce pochodzenie. Godła muszą mieć odpowiednią wielkość, aby wypełniały pole tarczy, nie dotykając jej krawędzi. Ze względu na naturalne proporcje i wagę historyczną wizerunek koła wodnego powinien być większy od wizerunku ryby. Ponieważ pełne koło wypełniłoby niemal całe pole tarczy, można przedstawić je w formie uszczerbionej, czyli we fragmencie. W heraldyce polskiej uszczerbienia (odejmowanie lub dodawanie elementów) od zara-nia służą kreacji nowych herbów, bez pomniejszania ich rangi.

Dobór barw jest ograniczony do czerwieni, błękitu, zieleni i czerni oraz dwóch metali — złota i srebra, zastępowanych barwami żółtą i białą. Ich wzajemne położenie określa zasada tzw. alternacji barw, to znaczy metale można kłaść tylko na barwy, a barwy tylko na metale. Zasada ta oparta jest na kontraście barwnym i dzięki niej herby są rozpoznawalne nawet ze znacznych odległości.

W projektowanym herbie karp, dla łatwiejszej identyfikacji, powinien być złoty (żółty). Koło wodne byłoby zatem srebrne (białe), natomiast pole tarczy czerwone, błękitne lub zielone (czerni nie ma tu uzasadnienia). Gminna Komisja Heraldyczna opowiedziała się za barwą zieloną, mającą symbolizować rolnictwo i obszary leśne zajmujące ponad połowę powierzchni Gminy.

Dysponując projektem herbu można ustalić projekty flagi, pieczęci i sztandaru. Flaga, jako znak rozpoznawczy, ma być rozpoznawalna w przestrzeni i wyróżniać się wśród innych flag. W powiecie koneckim funkcjonują załedwie dwie flagi samorządowe: powiatowa i gminy Fałków, odpowiednio o 4 i 3 poziomych strefach barwnych. Dla odróżnienia można zaproponować flagę heraldyczną. Flaga ta, o barwie pola tarczy herbowej, zawierałaby godło lub godła wprost na płacie flagi, w jej centralnej części. Najbardziej wskazanym kształtem, odpowiadającym fladze państwowej, jest prostokąt o proporcjach boków 5:8.

Na pieczęci urzędowej, okrągłej, zamiast wizerunku godła państwowego umieszcza się herb lub godła Gminy, bez tarczy, wraz ze stosownym napisem literami „drukowanymi”, tj. majuskułą.

Sztandar jest najbardziej zaszczytnym insygnium, występującym tylko w jednym egzemplarzu. Ma postać kwadratowego płata materiału, składającego się ze strony głównej i odwrotnej, mocowanego do drzewca zwieńczonego głowicą (grotem). Na stronie głównej umieszcza się herb Gminy wraz z napisem określającym właściciela, ewentualnie datę ufundowania sztandaru i jego dewizę. Na stronie odwrotnej zwyczajowo umieszcza się herb lub godło państwa. Brzegi płata wykończone są frędzlami. Pod głowicą można przymocować szarfę zakończoną takimi samymi frędzlami, z kokardą jedno- lub dwustronną, w barwach państwowych, bądź samorządowych. Głowicy (grota) nie wywodzi się z symboliki państwowej, lecz z samorządowej albo lokalnej. Drzewce jest dwudzielne, łączone tuleją i zakończone stopą w barwie głowicy. Do jego górnej części mogą być mocowane gwoździe honorowe, okrągłe lub w kształcie tarcz herbowych, z nazwiskami fundatorów sztandaru.

OPISY HERBU, FLAGI, PIECZĘCI I SZTANDARU GMINY RUDA MALENIECKA

Herb

W polu zielonym koło wodne srebrne (białe) o pięciu dzwonach, szóstego dolnego brak, pod nim karp złoty (żółty) w pas.

Flaga

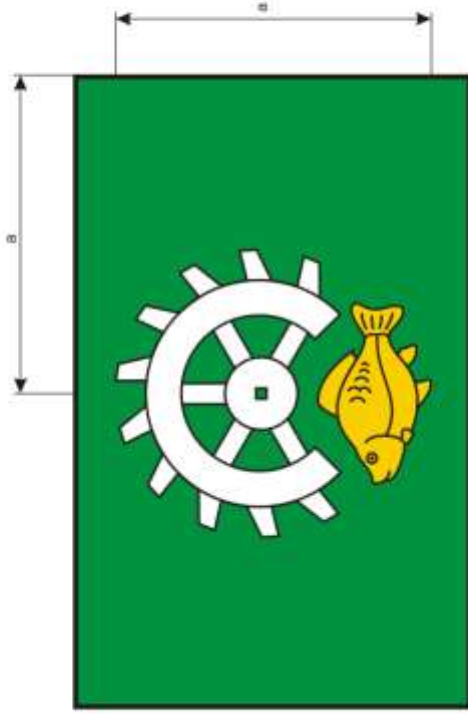
Poziomy płat materii barwy zielonej o proporcjach boków 5:8, z umieszczonym pośrodku kołem wodnym białym o pięciu dzwonach, bez szóstego dolnego, pod którym karp złoty; wysokość obu godeł równa jest połowie szerokości flagi.

Pieczenie urzędowe

1. Pieczęć zawiera w otoku godła herbowe oraz majuskułowy napis otokowy: RADA GMINY W RUDZIE MALENIECKIEJ; gwiazdka oznacza początek napisu. Średnica pieczęci wynosi 35 mm.
2. Pieczęć zawiera w otoku godła herbowe oraz majuskułowy napis w łukach górnym i dolnym, rozdzielonych dwoma gwiazdkami: GMINA/ RUDA MALENIECKA. Średnica pieczęci wynosi 35 mm.

Sztandar

Płat główny sztandaru o wymiarach 100x100 cm jest barwy białej, wykończony zieloną bordiurą, z nałożonym pośrodku herbem Gminy i umieszczonym wokół napisem barwy czarnej: GMINA RUDA MALENIECKA. Wysokość tarczy herbowej wynosi 50 cm, wysokość liter 6 cm. Na płacie odwrotnym barwy czerwonej nałożone jest pośrodku godło państwowe, Orzeł, o wysokości 60 cm. Sztandar poza częścią przydrzewcową obszyty jest frędzlą złotą o długości 7 cm. Drzewce wieńczy głowica w kształcie godeł z herbu Gminy, o szerokości 10 cm, wykonana z metalu złotego. Pod głowicą umocowana jest szarfa o szerokości 15 cm, w barwach narodowych, z koka-rdą. Drzewce, dwuczęściowe, wykonane jest z drewna toczonego barwy brązowej; tuleja łącząca i stopa są w barwie głowicy.

PROJEKT

FLAGI GMINY RUDA MALENIECKA

Poziomy plát materií barvy zielenej o proporciách boków 5:8, z umieszczonym pośrodku kołem wodnym białym o pięciu dzwonach, bez szóstego dolnego, pod którym karp żółty; wysokość obu godła równa jest połowie szerokości flagi.

(CMYK: żółta — Y 100%, M 15%, zielona — C 100%, Y 100%)

PROJEKT

HERBU GMINY RUDA MALENIECKA

W polu zielonym koło wodne srebrne (białe) o pięciu dzwonach, szóstego dolnego brak, pod nim karp złoty (żółty) w pas.

(CMYK: żółta — Y 100%, M 15%, zielona — C 100%, Y 100%)

PROJEKT

SZTANDARU GMINY RUDA MALENIECKA strona główna

Biały płat materiału, zwieńczony zieloną bordiurą i obszyty złotą frędzlą,
z umieszczonym pośrodku herbem i napisem czarnym:

GMINA RUDA MALENIECKA.

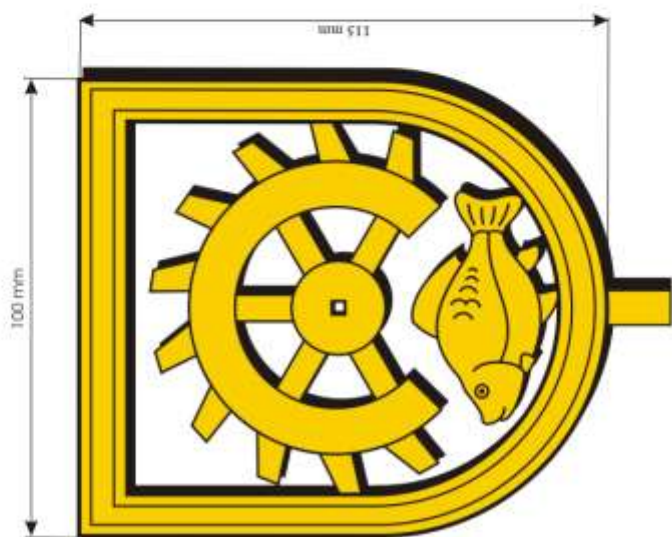
Wymiary: płat 100x100 cm, wysokość herbu 50 cm, wysokość liter 6 cm,
szerokość głowicy 10 cm, szerokość bordiury 2 cm, długość frędzeli 7 cm,
szerokość wstęgi 15 cm.

PROJEKTY

PIECZĘCI URZĘDOWYCH GMINY RUDA MALENIECKA

1. Pieczęć zawiera w otoku godła z herbu Gminy oraz majuskułowy napis otokowy: RADA GMINY W RUDZIE MALENIECKIEJ;
gwiazdka oznacza porządek napisu. Typ czcionki Times New Roman CE;
średnica pieczęci wynosi 35 mm.
2. Pieczęć zawiera w otoku godła z herbu Gminy oraz majuskułowy napis w lukach górnym i dolnym, rozdzielonym dwoma gwiazdkami: GMINA/ RUDA MALENIECKA.
Typ czcionki Times New Roman CE; średnica pieczęci wynosi 35 mm.

**PROJEKT
GŁOWICY SZTANDARU
GMINY RUDA MALEŃIECKA**

Głowica sztandaru z godłami herbowymi, wykonana z metalu żółtego metodą odlewania.

opracował K. Dancz, kwiecień 2010 r.

**PROJEKT
SZTANDARU GMINY RUDA MALEŃIECKA
strona odwrotna**

Czerwony płat materii, z umieszczonym pośrodku godłem państwowym, o wysokości 60 cm.

opracował K. Dancz, kwiecień 2010 r.

Źródła archiwalne

Archiwum Państwowe w Kielcach, Dokumenty do dóbr ziemskich powiatu koneckiego, Lipa, sygn. 21/813/0/22, 21/813/0/23, 21/813/0/24.

Akty normatywne

Ustawa z 21 XII 1978 r. o odznakach i mundurach, Dziennik Ustaw PRL, 30 XII 1978 r., nr 31, poz. 130.

Ustawa z 8 III 1990 r. o samorządzie gminnym, Dziennik Ustaw RP, 19 III 1990, nr 16, poz. 95.

Ustawa z 29 XII 1998 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z wdrożeniem reformy ustrojowej państwa, Dziennik Ustaw RP, 30 XII 1998, nr 162, poz. 1126.

Rozporządzenie Rady Ministrów z 27 VII 1999 r. w sprawie Komisji Heraldycznej, Dziennik Ustaw Rp, 26 VIII, nr 70, poz. 779.

Opracowania

A. B o n i e c k i, *Herbarz Polski*, t. I, IX, X, XV, Warszawa 1899–1912.

A. B r ü c k n e r, *Słownik etymologiczny języka polskiego*, (Kraków 1927) Warszawa 1974.

K. D o r c z, *Koło wodne*, Końskie 2000.

K. D o r c z, *Herb guberni radomskiej w heraldyce i sfragistyce powiatu koneckiego w latach 1918–1939*, [w:] *Heraldyka samorządowa II Rzeczypospolitej (1918–1939)*, pod red. S. K. K u c z y ń s k i e g o, Włocławek 2002.

K. D o r c z, *Sfragistyka urzędowa na terenie powiatu koneckiego w latach 1939–1945*, [w:] *Heraldyka polska w okresie II wojny światowej (1939–1945)*, pod red.

S. K. K u c z y ń s k i e g o, Włocławek 2005.

P. D u d z i ń s k i, *Alfabet heraldyczny*, Warszawa 1997.

Encyklopedia Powszechna, t. XVII, Warszawa 1864.

Herbarz rodzin szlacheckich Królestwa Polskiego najwyżej zatwierdzony, Warszawa 1853.

L. J e z i o r a ń s k i, *Księga adresowa przemysłu fabrycznego w Królestwie Polskim na rok 1904*, Warszawa 1904.

Kalendarz informacyjny Guberni Radomskiej na rok 1903, Radom 1903.

A. A. K o s i ń s k i, *Przewodnik heraldyczny*, t. II, IV, Warszawa 1880, 1883.

Księga adresowa Polski (wraz z w. m. Gdańskiem) dla handlu, przemysłu, rzemiosł i rolnictwa, Warszawa 1930.

Materiały do polskiego herbarza samorządowego, z. 1, pod red. H. S e r o k i,

K. S k u p i e ń s k i e g o, Lublin 1995.

J. O s i ń s k i, *Opisanie polskich żelaza fabryk*, Warszawa 1782.

J. O s t r o w s k i, *Księga herbowa rodów polskich*, z. 2, Warszawa 1898.

Polski Słownik Biograficzny, t. II, IX, XIII, XXIII, XL, 1936–2002.

Polski Słownik Judaistyczny, t. I, oprac. Z. B o r z y m i ń s k a, R. Ż e b r o w s k i, Warszawa 2003.

Polskie tradycje samorządowe a heraldyka, pod red. P. D y m m e l a, Lublin 1992.

Przewodnik po Ziemi Koneckiej, Końskie 2005.

S. R o s p o n d, *Słownik etymologiczny miast i gmin PRL*, Wrocław – Warszawa – Kraków – Gdańsk – Łódź 1984.

Skorowidz miejscowości Rzeczypospolitej Polskiej, t. III, Województwo Kieleckie, Warszawa 1925.

Słownik Geograficzny Królestwa Polskiego i innych narodów słowiańskich, t. V, VI, IX, Warszawa 1884–1888.

J. S w a j d o, *Między Wisłą a Pilicą. Dzieje podziałów administracyjnych w regionie kielecko-radomskim do 1975 roku*, Kielce 2005.

Szlachta wylegitymowana w Królestwie Polskim w latach 1836–1861, oprac. E. S ę c z y s, Warszawa 2000.

S. U r u s k i, *Rodzina. Herbarz szlachty polskiej*, t. I, VI, IX, Warszawa 1904–1912.

M. W i k i e r a, *Tradycje przemysłowe Ziemi Koneckiej*, [w:] Końskie. Zarys dziejów, pod red. M. W i k i e r y, Końskie 1998.

J. W i ś n i e w s k i, *Dekanat Konecki*, Radom 1913.

J. W i ś n i e w s k i, *Dekanat Opoczyński*, Radom 1913

A. Z n a n i e r o w s k i, *Godło i barwa Polski samorządowej*, Warszawa 1998.

A. Z n a n i e r o w s k i, *Insygnia, symbole i herby polskie*, Warszawa 2003.

Ziemia Konecka. Przewodnik turystyczny, pod red. R. G a r u s a i W. P a s k a, Kielce 2000.

Ziemia polscy w XX wieku. Słownik biograficzny, t. III, VII, Warszawa 1996, 2004.

T. Ż y c h l i ń s k i, *Złota księga szlachty polskiej*, t. VI, XXII, Poznań 1884, 1900.

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

Warszawa, dnia 2 lutego 2011 r.

DAP/78-75/10/11/GL

KH-1701

ZR
2011.02.02

URZĄD GMINY w Rudzie Malenieckiej
Wójt Gminy
KANCLERZ
data
Ilość załączników
Podpis 509

Wójt Gminy Ruda Maleniecka

Urząd Gminy

26-242 Ruda Maleniecka

W związku z wnioskiem z dnia 23 kwietnia 2010 r., znak: ZR-0860/1/2010, w sprawie zaopiniowania projektów herbu, flagi, sztandaru i pieczęci Gminy Ruda Maleniecka, stosownie do postanowień art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 21 grudnia 1978 r. o odznakach i mundurach (Dz. U. Nr 31, poz. 130 ze zm.) uprzejmie informuję, że przedłożone projekty opiniuję pozytywnie.

Podstawę wyrażenia powyższej opinii stanowi uchwała Komisji Heraldycznej, która zawiera merytoryczną ocenę nadesłanych projektów w zakresie ich zgodności z zasadami heraldyki, weksylologii i miejscową tradycją historyczną.

W załączeniu przesyłam kopię w/w uchwały do stosownego wykorzystania.

Z poważaniem

[Signature]
Wójt Gminy Ruda Maleniecka

Do wiadomości
Wojewoda Świętokrzyski

Uchwała nr 29-1701/O/2011
Komisji Heraldycznej
z dnia 14 stycznia 2011 r.
w sprawie projektów herbu, flagi, sztandaru i pieczęci
Gminy Ruda Maleniecka

Działając na podstawie art. 2a ust. 3 pkt. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1978 r. o odznakach i mundurach (Dz. U. Nr 31, poz. 130 ze zm.) Komisja Heraldyczna postanawia:

§ 1

Wyrazić pozytywną opinię w sprawie projektów herbu, flagi, sztandaru i pieczęci.

§ 2

Uzasadnienie opinii, o której mowa w §1 zawiera załącznik do uchwały.

§ 3

Przekazać uchwałę ministrowi właściwemu do spraw administracji publicznej do stosownego wykorzystania.

Przewodniczący
Komisji Heraldycznej
Paweł DUDZIŃSKI

Załącznik do uchwały nr 29-1701/O/2011

Przedłożone projekty herbu, flagi, sztandaru i pieczęci gminy Ruda Maleniecka Komisja Heraldyczna ocenia pozytywnie, jako zgodne z zasadami heraldyki, weksylologii i miejscową tradycją historyczną, przez co spełniające warunki określone w art. 3. ust. 2 ustawy z dnia 21 grudnia 1978 r. o odznakach i mundurach (Dz. U. Nr 31. poz. 130 ze zm.).

Projekt herbu przedstawia w polu zielonym koło wodne srebrne bez jednego dzwonu i rybę złotą od podstawy. Koncepcja herbu jest poprawna i wywiedziona z lokalnej tradycji historycznej zaprezentowanej w starannie przygotowanym opracowaniu historycznym. Uszczerbione koło wodne wywiedzione jest z dziejów gospodarczych gminy, na terenie której w XVII i XIX w. rozwijał się przemysł oparty na energii czerpanej z napędu wodnego. Koło wodne nawiązuje też do herbu powiatu koneckiego, w którym pełni te same funkcje symboliczne. Złota ryba od podstawy tarczy odwołuje się do ponad stuletniej tradycji gospodarki rybackiej, istotnej również we współczesnym życiu gminy.

Komisja zgłasza jednak dwie uwagi odnośnie projektu herbu:

1. jeżeli intencją wnioskodawcy jest odwołanie się również do herbu powiatu koneckiego, bardziej uzasadnione byłoby przyjęcie koła w barwie złotej, jak we wspomnianym herbie powiatowym. Mnożenie barw ponad potrzebę nie odpowiada ponadto najlepszym tradycjom sztuki heraldycznej,
2. kwadratowy otwór w centralnej części koła jest nieproporcjonalnie mały.

Komisja Heraldyczna pozytywnie opiniuje załączone do wniosku projekty flagi oraz pieczęci gminy Ruda Maleniecka.

Pozytywną opinię uzyskuje również projekt sztandaru, jednak z następującymi uwagami:

1. stroną główną sztandaru powinien być płat z Orłem Białym, w projekcie choć dobrze przedstawiono Orła na płacie prawym, to nazwano go błędnie stroną odwrotną,
2. głowicę sztandaru lepiej byłoby zaprojektować bez obrysu tarczy i wykonać w formie pełnoplastycznej, a nie jako płaską plakiętę przypominającą łopatkę lub pióro wiosła,
3. rozważyć należy umieszczenie napisu na sztandarze w formie otoku okalającego herb gminy,
4. szarfy powinny odzwierciedlać barwy herbu gminy.

Przewodniczący
Komisji Heraldycznej
Paweł DUDZIŃSKI

PROJEKTY REALIZACYJNE

Uwzględniając uwagi Komisji Heraldycznej przy MSWiA zaprojektowane znaki będą opisywane następująco:

HERB — w polu zielonym karp złoty (żółty) u podstawy, nad którym także koło wodne o pięciu dzwonach, szóstego brak.

FLAGA — poziomy płat materii barwy zielonej o proporcjach boków 5:8, z umieszczonym pośrodku karpiem złotym u podstawy, nad którym także koło wodne o pięciu dzwonach, bez szóstego dolnego; wysokość obu godeł równa jest połowie szerokości flagi.

PIECZĘCIE:

1. Pieczęć zawiera w otoku godła z herbu Gminy oraz majuskułowy napis otokowy: RADA GMINY W RUDZIE MALENIECKIEJ; gwiazdka oznacza początek napisu.
Typ czcionki Times New Roman CE; średnica pieczęci wynosi 35 mm.
2. Pieczęć zawiera w otoku godła z herbu Gminy oraz majuskułowy napis w łukach górnym i dolnym, rozdzielonym dwoma gwiazdkami: GMINA/ RUDA MALENIECKA.
Typ czcionki Times New Roman CE; średnica pieczęci wynosi 35 mm.

SZTANDAR

Strona główna: czerwony płat materii o wymiarach 100 × 100 cm, z umieszczonym pośrodku godłem państwowym o wysokości 60 cm.

Strona odwrotna: biały płat materii o wymiarach 100 × 100 cm, zwieńczony zieloną bordiurą o szerokości 2 cm, z umieszczonym pośrodku herbem o wysokości 50 cm i napisem czarnym GMINA RUDA MALENIECKA, o wysokości liter 6 cm.

Sztandar obszyty jest złotą frędzlą o długości 7 cm. Pod głowicą znajduje się kokarda z wstęgą w barwach zielonej i żółtej o szerokości 15 cm.

Głowica: herb Gminy o szerokości 10 cm i grubości 1 cm, z godłami wypukłymi do 0,5 cm, wykonany z metalu złotego metodą odlewu.

Drzewce, dwuczęściowe, wykonane jest z drewna toczonego barwy brązowej; tuleja łącząca i stopa są w barwie głowicy.

SPIS TREŚCI

Nazwa, położenie i charakterystyka Gminy Ruda Maleniecka	1
Przeszłość administracyjna Rudy Malenieckiej	2
Ruda Maleniecka jako ośrodek dóbr szlacheckich	3–7
Tradycje heraldyczne Gminy Ruda Maleniecka	7
Założenia do projektów herbu, flagi, pieczęci i sztandaru Gminy	8–9
Opisy herbu, flagi, pieczęci i sztandaru Gminy Ruda Maleniecka	9
Projekty plastyczne	
— herb, flaga	10
— pieczęcie, sztandar a.	11
— sztandar r., głowica sztandaru	12
Wybrana bibliografia	13 –14
Opinia Komisji Heraldycznej przy MSWiA	15 – 17
Projekty realizacyjne herbu, flagi, pieczęci i sztandaru	
— opisy	18
— wizerunki	19 – 25